

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Szerző: (M. L.)

Cím: Különvélemény a Vérmezőről

Forrás: Déli Hírlap

Bp.

1919. III. 21

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

712.21

Hely

Vérmező

Idő

1919

Személy

Közp. nyomt.

Különvélemény a Vérmezőről

Egészen szép gondolat, hogy az emberi szabadságok vértanúinak véréből teremjen kenyér és a megszabadult magyarok a Vérmezőn arassák a köztársaság első aratását. És a katonai gyakorlótereket is mind fel fogják szántani és ahol a kegyetlen állam katonáinak verjétké trágyázta a földet, ott mindenütt kenyér fog teremni az idén.

A Vérmezőt illetőleg azonban lenne egy kis aggályunk. Ez a szabad térség bent van a házak ronda tengerében és kis szigete annak a keres boldogságnak, amit a panama a pesti polgárnak meghagyott. Gyerekek játszóhelye, ifjak testgyakorló arénája, porban pácolt tudók és kávéházakban elzárult kedélyek menedéke, park, kert, sétány, tér, levegő, szabadság... erre adta nekünk a jó sors a Vérmezőt és erre tartotta meg a dühös telekspekulánsok mindenhatósága idején. Nem érezzük a szimbólum értékét olyannak, hogy elfelednünk érte azt a kétségtelen tény, hogy megint egy folt szabad teret vesznek el tőlünk holott Pest határában nagy mezők vannak s a felszántható parlag földek igen kis hányada ez a Vérmező. Különösen azért riadtunk meg, mert ez a felparcellázás eszünkbe

inttat egyéb rokon gondolatokat s attól félünk, hogy egyazon tövön sarjadt azokkal az ideákkal, amelyek szerint a muzeumokat kórháznak kellett volna kisajátítani és a királyi palotába fellelöpíteni kellett volna minden sóhivatalt.

A demokráciának az a tulhuzgó értelmezése ez, amely kissé veszélyeztetli a kultúrát és alapjában véve sérelmes is magára a népre, mert nem feltételez abban mást, csak gyomorszüükségletet. Pedig a nép nemcsak egy éhes gyomor, akinek a szabad terek is kenyert teremjenek, s akinek a Gellért-hegy csak, mint kifejtendő, eladható és ételre beváltható köanyag számít s a nép nem kívánja, hogy bográcsot verjenek a szobrokból és főzeléknek habarják a parkok virágait. Aki becsüli a népet, az feltételezi, hogy annak éppen úgy vannak kulturális vágyai, mint volt az a régi rendnek és az éppen úgy akar muzeumot, művészetet, történelmi helyeken elgondolkodást és szabad kertekben nyárestli sétákat, mint a legellenforradalmárabb arisztokráta. Ilyen vágyai csak a nyárspolgárnak, a kávéházi öslakónak nem voltak, aki mást lehetett Pest ilyen ronda börtön és aki jelenleg, mint tulhuzgó radikál-

is a maga szőrösszívű pozitívizmussal inzultálja a népet. 1916.

Mert az igazán feltűnő, hogy az ilyen kis barbárságok sohasem erednek a szociálisták köréből, ezeken mindig megismerszik annak a polgári radikálisizmusnak keznyoma, amely polgári radikálisizmus egyre jobban hasonlít az erőszakos, a tüntető, a talokodó alibi igazoláshoz. (M. L.)